

2024. március 4. - Boldog Meszlényi Zoltán püspök és Szent Kázmér hitvalló

Boldog Meszlényi Zoltán püspök

Meszlényi Zoltán Lajos 1892. január 2-án született Hatvanban, sokgyermekes családban. Kiszeminaristaként az esztergomi bencés gimnáziumban érettségizett, majd Vaszary Kolos hercegprímás jóvoltából a római Pápai Gergely Egyetemen hallgatott teológiát. 1912 júliusában filozófiai doktorátust szerzett. Az I. világháború miatt 1915-ben Innsbruckba települt, ahol a Leopold-Franzens Egyetemen tanult tovább, ott szentelte pappá október 28-án Franz Egger brixeni herceg-püspök.

A teológiai doktorátus megszerzése után visszatért az esztergomi egyházmegyébe, Komáromba kapott kápláni kinevezést, de Csernoch János bíboros már alig néhány hónap után, 1916 decemberében a prímási kancellária hivatalába rendelte. Egyre jelentősebb feladatokat bízott rá, így 1917 tavaszán már érseki levéltáros és szertartó lett. A fiatal papot 1920-ban az Esztergomi Érseki Főszentszék jegyzőjévé, majd érseki titkárrá nevezték ki. Főpásztorra bizalma töretlen volt iránta, így 1926. január 30-án hercegprímási és érseki titkár lett.

Tudományos munkássága egész életében fontos szerepet játszott: 1927-ben jelent meg Házassági köteléki perek című műve. A következő évben a Pázmány Péter Tudományegyetem Hittudományi Kara „bekebelezett hittudorrá” választotta. Székfoglaló értekezését a Szent István Akadémián a kánonjogi tanulmányok fontossága témában tartotta 1930-ban. 1934-től az Egri Érseki Jogakadémia egyházi magántanáráként működött, 1940-ben a Pázmány Péter Tudományegyetem Teológiai Karára kapott rendkívüli tanári kinevezést, és ugyanebben az évben a Hittanárokat Vizsgáztató Bizottság elnöke lett.

A Csernoch Jánost az esztergomi érseki székben követő Serédi Jusztinián mellett Meszlényi egyre jelentősebb egyházi pozíciókat töltött be: 1931-től kanonokként a főkáptalan tagja, 1934-től a Prímási Főszentszék zsinati bírója. 1937-ben szentelte Sinope címzetes püspökévé XI. Piusz pápa kinevezésével Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás, Breyer István győri megyéspüspök és Kriston Endre püspök. Az újdonsült főpásztor 1938-ban a 34. Eucharisztikus Világkongresszus aktív résztvevője volt. Több egyházilag elismert mozgalmat támogatót, köztük a Magyarországi Katolikus Legényegyletek Országos Szövetségét, amelynek 1939 júliusától volt elnöke. Püspöki szolgálatát elkötelezetten végezte; a háború utolsó napjaiban, 1945 januárjában a szeminárium pincéjében papokat szentelt. Serédi Jusztinián bíboros halálát követően a hercegprímás végrendeletének ő volt a végrehajtója. Miután Mindszenty József hercegprímást 1948 karácsonyán letartóztatták, majd koncepció perben elítélték, Drahos János került a kormányzói posztra. Drahos azonban nem sokkal később meghalt, így a káptalan döntésének megfelelően Meszlényi lett az egyházmegye vezetője, noha a kiépülő kommunista diktatúra mást akart a helyére. „Krisztus hű pásztoraként a hitet és az Egyházunk iránti hűséget nem tagadom soha! Isten engem úgy segéljen!” – ezekkel a szavakkal zárta esküjét Meszlényi Zoltán esztergomi érseki helynök. Már 1946 szeptemberétől kezdve készültek róla ügynöki

jelentések. A székeskáptalan döntését, melyben Meszlényit választották helynöknek, Rákosi Mátyás pártfőtitkár a kormánnyal szembeni ellenséges cselekedetnek minősítette a szerzetesek elhurcolásának körülményei miatt panaszt tevő püspököknek. Meszlényi nem ijedt meg a fenyegetésektől, legfontosabb feladatának a főpásztori feladatok áttekintését és folytatását tartotta.

1950. június 20-án első és egyetlen alkalommal volt jelen a budapesti Központi Papnevelő Intézetben a püspökkari ülésen. Néhány nappal később, június 29-én Esztergomban letartóztatták, majd Kistarcsán tartották fogva, mindenkitől szigorúan elkülönítve. Az érseki helynöknek éjjel-nappal, télen-nyáron nyitva kellett tartania cellája ablakát, fűtetlen szobában kellett a telet elviselnie. Őrei sadista módon bántalmazták, gyakran rúgták és bottal ütötték. Meszlényi Zoltán ráadásul nem volt teljesen egészséges ember, gyógyszerekre is szüksége volt, már akkor is, amikor elvitték. Gyógyszert azonban nem lehetett bevinni, sőt semmilyen kapcsolatot nem tarthatott a külvilággal. Sem letartóztatásának tényéről, sem a vádemelésről nem jelent meg semmiféle nyilvános híradás. Egy rabtársa visszaemlékezése szerint, amikor halkán kifejezte részvétét a püspököknek, Meszlényi ujját az égre emelve csak annyit mondott: „Ő többet szenvedett.”

Sok szenvedés után, 1951. március 4-én már a halott főpásztort szállították a Mosonyi utcai kórházba. Március 10-én temették el. Halálát utólagosan anyakönyvezték 1954 júniusában. 1966. június 22-én hamvait exhumálták a rákoskeresztúri Új köztemetőben, ezután kerülhettek földi maradványai az esztergomi bazilikába. 2004-ben Erdő Péter bíboros indította el boldoggá avatási eljárását. XVI. Benedek pápa 2009. július 3-án hagyta jóvá a dokumentumot, amely Meszlényi Zoltán püspök vértanút kanonizálja a boldogok sorában, és ugyanabban az évben, október 31-én boldoggá avatták az Esztergomi Bazilikában. Boldoggá avatásakor ereklyéjét az Esztergomi Bazilika Szent Adalbert-mellékoltárban helyezték el.

† Mindenható örök Isten, aki Zoltán püspököt és vértanút apostoli buzgóságáért a dicsőség koronájával ékesítetted, add meg, kérünk, hogy példáját követve, nevedet bátran megvallva élhessünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Forrás: katolikus.hu
Magyar Kurir
wikipedia.org

Szent Kázmér hitvalló

Élettörténete olvasható: 2023. március 4-én.

2023. március 7. – Szent Perpétua és Felicitas vértanúasszonyok

Élettörténetük olvasható: 2023. március 6-án.

2024. március 8. – Istenes Szent János szerzetes

Élettörténete olvasható: 2023. március 8-án.

2024. március 9. – Római Szent Franciska szerzetesnő

Élettörténete olvasható: 2023. március 9-én.

2024. március 17. - A győri Könnyező Szűz Mária és Szent Patrik püspök

Szent Patrik élettörténete olvasható 2023. március 17-én.

A győri Könnyező Szűz Mária

A győri székesegyház kegyképén látható Szűzanya 1697. március 17-én reggel véres könnyeket hullatott. Az évfordulóhoz kapcsolódva minden évben sokan elzarándokolnak a Könnyező Szűzanyához.

A kegykép valószínűleg irországi festőtől származik. A vászonra festett, koronákkal ékes olajkép ősképe Abraham van Merlen 1640 körüli rézmetszete. Az alvó gyermekét imára kulcsolt kézzel vigyázó Mária és a Gyermek takarójának virágmotívumai az

Énekek énekére utalnak: „Én alszom, de a szívem virraszt” (5,2); „Íme, te szép vagy én szerelmesem, és ékes és a mi ágyunk virágos” (1,15–16).

A gyermek Jézus fölé hajoló, imádkozó Szűzanyát ábrázoló kép az előkelő ír családból származó Walter Lynch későbbi clonferti püspöké volt, ő hozta Magyarországra, miután a Cromwell-féle üldözés idején menekülni kényszerült hazájából. Bécsben találkozott Püsky János akkori győri püspökkel, aki meghívta őt Győrbe, és kinevezte kanonokká és püspöki helynökké. A kép a püspök halála (1663) után a székesegyház oldalfalára került.

Írországban a 17. század végén ismét katolikusüldözés tört ki, és egy parlamenti határozat alapján az ország összes püspökét száműzték. A határozat elfogadásának napján, 1697. március 17-én, Szent Patriknak, Írország térítő apostolának és védőszentjének ünnepén (e nap ma is állami ünnepnap Írországban) a győri képen ábrázolt Szűzanya szeméből reggel 6 órától 9 óráig véres könnyek hulltak, melyeket fehér gyolcskendővel itattak fel.

A gyolcskendőt máig őrzik a székesegyházban. Díszes keretén a felirat: „Ez valódi törlőkendőcskéje az itteni kegyképnek, mely az itteni székesegyházban 1697. év március hónapjának 17. napján véres könnyeket hullatott. E kendőcskét Isten dicsőségére, a Boldogságos Szűz Máriának és minden szenteknek tiszteletére ezennel felajánljuk. Győrött, 1701. május 20.”

A képet a könnyezés után császári parancsra Bécsbe szállították. 1697. július 7-én körmenetben körülhordozták a városban, majd visszaadták Győrnek. A végvári katonaság köréből indult meg a mozgalom, hogy a csodálatos kép oltárra kerüljön. Keresztély Ágost győri püspök hosszú és alapos vizsgálat után 1704-ben engedélyezte, hogy a kép számára a templom északi hajójában oltárt emeljenek. A mai márványoltárt Zichy Ferenc püspök emeltette 1767-ben.

IX. Pius pápa 1874. november 20-án teljes búcsút engedélyezett március 17-ére, 25-ére és augusztus 15-ére a kegyképet felkereső zarándokoknak. VI. Pál 1968. február 10-én ezt kiterjesztette: teljes búcsút engedélyezett az esztendő bármely napjára mindazoknak, akik zarándokként fölkeresik a győri székesegyházat.

A vérrel könnyezés 200. évfordulóján írországi küldöttség is jelen volt. A kegykép eredeti helye az írországi templomban ma is üresen áll arra emlékezve, hogy a menekülő püspök innét vitte azt magával. Papp Kálmán püspök meghívására a 250. évfordulón együtt ünnepelt a teljes magyar püspöki kar Győrben. Ettől kezdve vált szokássá, hogy a Győri Egyházmegye papsága minden év március 17-én zarándoklattal egybekötött rekollekciót (időszakonkénti visszavonulás a lelki összeszedettség visszanyerésére és fokozására) tart a kegykép előtt. Bánk József püspök 1967-ben a Rítuskongregációtól külön miseszöveget kért és kapott a győri Könnyező Szűzanya tiszteletére.

1972-ben, a könnyezés 275. évfordulóján Kacziba József püspök Mária-évet hirdetett az egyházmegyében. 1997-ben, a 300. évfordulón Pápai Lajos püspök ugyancsak

Mária-évet hirdetett. II. János Pál pápa Gilberto Agustino bíborost küldte az ünnepségre, mint pápai legátust; ebből az alkalomból a székegyház basilica minor rangot kapott. Az előző évben, 1996. szeptember 7-én, a Szentatya győri látogatásakor imádkozott a Szűzanya kegyképe előtt.

Ima a kegykép előtt

† Szent félelemmel eltelve borulok le véres könnyeket hullató szentképed elé, kegyelmekkel tündöklő Szűzanya, Mária! Szemem könnyben úszik, amikor átgondolom az Egyháznak és a Te híveidnek szenvedéseit, amelyek miatt Te, irgalmas szívű Anyánk, e szent hajlékban egykor három óra hosszat véres könnyeket hullattál.

Óh Mária, könnybe borult szemedet fordítsd most is Szent Fiad Egyházára! Rajtam is könyörülj! Indítsd szívemet tökéletes bűnbánatra, életjobbulásra és Szent Fiad forró szeretetére. Egyesítsd bánatkönnyeimet véres könnyeiddel, és mutasd be engesztelő áldozatul, hogy irgalmasságot nyerhessek Szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál. Ámen.

Mennyekbe felvett és értünk vérrel könnyező Szűzanya, könyörögj érettünk!

Március 17-én, a vérrel könnyezés évfordulóján az egyházmegye papsága hagyományosan elzarándokol a kegyképhez, az évfordulóhoz legközelebb eső hétvégén pedig a hívek búcsúját tartják.

† Urunk, Jézus Krisztus, te úgy akartad, hogy a Boldogságos Szűz Mária mindenkor segítségünkre siető anyánk legyen. Engedd, hogy akik kegyképét tisztelettel köszöntjük és anyai oltalmát szüntelenül kérjük, az örökkévalóságban megváltásod gyümölcsét elnyerjük. Aki élsz és uralkodol a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Forrás:

Magyar katolikus lexikon

Bálint Sándor: Boldogasszony vendégségében (1944)

Győri Egyházmegye

Hitvallás

Magyar Kurír

Fotó: Győri Egyházmegye; Lambert Attila

2024. március 18. - Jeruzsálemi Szent Cirill püspök és egyháztanító

Élettörténete olvasható: 2023. március 18-án.

2024. március 19. - Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese

Élettörténete olvasható: 2023. március 19-én.

2024. március 23. - Mongrovejói Szent Turibiusz püspök

Turibiusz, Peru apostola, abban a korban élt, amikor az új földrajzi felfedezéseket követő sok erőszakos hódítás után a spanyol király kijelentette, hogy világbirodalmában sohasem nyugszik le a nap. Turibiusz papi küldetésének feladata az volt, hogy bizonyítsa: az Egyház céljai, amikor misszionál, (A hit terjesztése, ami az Egyház alapvető küldetése (missio). Az Egyházat olyan népek vagy csoportok körében is meghonosítják, ahol eddig még nem vert gyökeret.) mások, mint a világi hódítóké. A trienti zsinat (1545–1563) rövid idő alatt újraszervezte az egész Egyházat és átfogó reformmozgalmat indított meg az európai egyházmegyékben. Ennek a megújulási folyamatnak fő mozgatója Borromei Szent Károly, a fáradhatatlanul munkálkodó milánói érsek volt. A néhány évtizeddel korábban felfedezett, de már nagymértékben evangelizált Amerikát csak jóval később érték el ezek a megújulási törekvések. Dél-Amerika politikai és egyházi központja a 16. században egyre inkább Lima városa lett. 1546-tól a limai érsek volt felelős minden hívőért Panama és a Rio de la Plata között. Neki volt alárendelve Cuzco, Cartagena, Quito, Popayan, Asunción, Caracas, Bogota, Santiago, Concepción, Córdoba, Trujillo és Atequipa egyházmegyéje. A hatalmas terület északtól délig több mint 5000 kilométert tesz ki és 6 millió négyzetkilométert foglal magába. Peru misszionálását a dominikánusok indították el, de nem sokkal később nagyszámú franciskánus jött az országba. 1555-ben követték őket a jezsuiták, akik új, erős lendületet adtak a missziós munkának.

A világi papság elsősorban a székesegyházi káptalanokban és az indián falvak plébánosainak kerületeiben tömörült. Azokat az indiánokat, akik nem tudtak kimenekülni a spanyol uralom alól, rövid időn belül úgynevezett „encomiendákba” (Az amerikai gyarmatokon szolgálati birtok. A spanyol királyság az indiánokat alattvalónak, földjüket saját birtokának tekintette és tervszerűen szervezett gazdálkodást folytatott (repartimiento). Ennek keretében kapott az encomendero jogot max. 300 indián munkájának javadalomszerű használatára. E jog 2-3 évre, esetleg élethosszig szólt. Ellenszolgáltatásként gondoskodnia kellett az indiánok megtérítéséről és katolikus neveléséről.) zárták össze: minden spanyol részére meghatározott számú indián volt köteles dolgozni. Elvileg szabadok voltak és némi bért is kaptak, gyakorlatilag azonban szinte rabszolgaságban éltek. A többi indián a keleti hegyekbe menekült. Hamarosan föl lehetett ismerni egy választóvonalat a spanyol veretű kereszténység és az indiánok között, akik szenvedélyesen ellenszegültek a megtérésnek, mivel látták, hogy a misszionáriusok a hódítók kíséretében érkeztek.

II. Fülöp spanyol király elégedetlen volt a perui helyzettel. Ezért megbízta a granadai inkvizíciós tanács elnökét, egy ifjú licenciátust, hogy legyen Lima érseke és javítson a dolgokon. Az ifjú, aki fiatal kora ellenére alkalmasnak tűnt a nagy feladatra, Mongrovejói Turibiusz volt.

Turibiusz Spanyolország egyik kis falujában, Villaquejida-ban született 1538. november 18-án. Először Valladolidban, majd Salamancában és Oviedóban tanult, 1573-ban jogi licenciátust szerzett. Mindössze két évi hivatásbeli tapasztalattal nevezték ki a granadai inkvizíciós tanács elnökévé, mely intézményt a keresztény hit tisztaságának védelmezéséért alapították. Mint világi ember, nagy komolysággal és körültekintéssel látta el hivatalát. Dicsérték jámborságát, aszkézisét, igazságérzetét és

a szegények iránti szeretetét. Mivel Turibiusz világi férfi volt és alig ismerte az amerikai egyház problémáit, elhárította II. Fülöp ajánlatát. A király azonban nem engedett és 1579. március 21-én átadta neki a kinevező okiratot. Így hát Turibiusz Sevillába utazott, mert az volt az amerikai ügyekben illetékes hely, és ott nagy igyekezettel tanulmányozta az Atlanti-óceánon túli óriási terület problémáit. Nem sokkal később megkapta a teljes hatalmat nehéz limai hivatalához. Miután Sevillában püspökké szentelték, 1580-ban egy Peruba induló hajóra szállt.

Turibiusz azon volt, hogy az amerikai egyházat alapjaitól kezdve megújítsa. Az új érsek mindig ökumenikus módon gondolkodott és cselekedett, böjtölt, és nem riadt vissza semmilyen áldozattól sem, körültekintően és kitartóan végezte feladatát. 1594-ben azt írta Spanyolországba, hogy 15.000 kilométert járt be, és közben több, mint 60.000 hívőt bérált meg. Legszenvedelmesebb vonása a segítségre szoruló és jogfosztott indiánok iránti szeretete és a perui egyházért való aggodása volt. Ez arra kényszerítette, hogy eljárjon a szerzetesekkel szemben, akik féltékenyen vigyáztak előjogaikra, de a fegyelmetlenül világi papságot is kordába kellett szorítania. A spanyol telepeseknek, akik megengedettek tartották a rablást, az erőszakoskodást, a jogtalanságot, a házasságtörést és az elnyomás minden elképzelhető formáját, világos szavakkal föltárta cselekedeteik gyalázatosságát. A püspök 42 éves volt, amikor egyházmegyéjét átvette. Rögtön kezdetben föl kellett ismernie gyöngye kezű elődje mulasztásait. A károk helyrehozásáért hosszú és fárasztó vizitációs utakra vállalkozott, hogy a helyszínen tanulmányozza és rendezze a viszonyokat. Püspöksége 25 éve alatt négyszer utazta végig az országot. Minden útja több évig tartott, az utolsóról pedig már nem tért vissza: meghalt egy kicsiny, szegényes templomban az indiánok között, akiket mindig szeretett. Tanulságos a **Libro de la visitas** (Vizitációk könyve) c. írása, az utazásai alatt vezetett naplója. Még a legrövidebb följegyzései is a gyermekeit megértő atya izzó szeretetéről tanúskodnak. 1582 és 1604 között Turibiusz összesen 12 egyházmegyei zsinatot hívott össze. Ezek a gyűlések egyrészt alkalmat adtak neki egyházmegyéje reformálására, másrészt a papok kicserélhették egymás között munkájuk tapasztalatait, és Turibiusz össze tudta hangolni a kezdeményezéseket. Ezekre a gyűlésekre nem mindig Limában jöttek össze, hanem időnként kisebb plébániákon is, ahol az érsek éppen tartózkodott. Mégis mindenekelőtt azok a nagy püspökgyűlések határozták meg Latin-Amerika egyházának arculatát, amelyen Panama és a Rio de la Plata összes püspökei megjelentek. A 3. limai püspöki konferencia (1582. augusztus 15.–1583. október 18.), az „amerikai Tridentinum” Turibiusz életművén a korona. Heves vita támadt, amikor Turibiusz misszionálási kötelességeire figyelmeztette a szerzetes papokat, akik engedély nélkül megültek a biztos plébániákon. V. Pius pápa rendeletére hivatkoztak, melyet azonban Turibiusz kérésére már 1586-ban visszavont a kúria. Ilyen módon az érsek rákényszerítette a szerzeteseket, hogy újra ellássák missziós megbízatásukat. A jezsuiták jártak elől a jó példával, és Turibiusz erős támaszai lettek. A világi papság reformját a limai papi szeminárium alapítása vezette be. Így Latin-Amerikában főként Turibiusz kezdeményezésére felnőtt egy új papság. Tagjai világosan különböztek a spanyol kereskedőktől és katonáktól, akikkel korábban, sajnos, könnyen össze lehetett téveszteni őket.

Turibiusz legfőbb gondját az indiánok jelentették. Gyorsan megtanulta az inkák nyelvét, a quechuát, és megkövetelte, hogy minden pap, aki indiánokkal foglalkozik, tudja ezt

a nyelvet. Amikor Turibiusz Limába érkezett, a „doktrinákban”, a missziós egyházközségekben minden körülmények között spanyolul akartak beszélni, úgy, amint azt az „Indiai Tanács” előírta. De már a 2. limai püspökgyűlésen alkalmatlannak ítélték azokat a lelkipásztorokat, akik az indiánokat nyelvük ismerete nélkül akarták tanítani. Az 1551-ben alapított Limai Egyetemen Turibiusz quechua nyelvi tanszéket állított föl és oklevelet adott azoknak a papoknak, akik ezt a szakot eredményesen elvégezték. A 3. limai püspökgyűlésen kidolgozott katekizmust három nyelven adták ki: quechua, almara és spanyol nyelven. 1583-ban az érseki egyházmegyében csak 150 plébánia volt, számuk 1598-ig a hatékony lelkipásztorkodás következtében 240-re emelkedett. Hogyha az egyház később is a Mongrovejói Turibiusz által kijelölt úton haladt volna tovább, Latin-Amerikában az evangélium egyre mélyebben ivódhatott volna az emberek szívébe. Sajnos, ehelyett szinte kizárólag a már megkereszteltek ápolásába vonultak vissza vagy megelégedtek a felületes misszionálással.

Turibiusz negyedik vizitációs útján halt meg, 1606. március 26-án. Földi maradványait a következő évben Limába szállították. 1679-ben IX. Ince boldoggá avatta, XIII. Benedek pedig 1726-ban oltárra emelte. XIV. Benedek Borromei Károlyhoz hasonlította és a lelkipásztorkodás megújítójának, sőt mi több, a szeretet fáradhatatlan követének nevezte.

Ünnepét 1969-ben vették föl a Római Kalendáriumba.

Turibiusz a „szereket követő” volt az indiánoknál. A spanyol szokásnak megfelelően az érsek az indiánokkal hordszéken vitethette volna magát kiterjedt vizitációs útjain, de ő gyalog ment, hogy „senkinek ne legyen terhére és az indiánoknak se okozzon szükségtelen munkát. Öszvéren ült, de ha a terep ezt nem engedte meg, akkor leszállt állatáról, fogta a botot, és bosszankodás nélkül gyalog ment tovább. Hogy a hegyekben jobban haladjon, különleges cipőt viselt.” A limai alkirály és más spanyol előkelők rossz néven vették, hogy az érsek gyakran hosszú időre távol van. A kifogások Madridba, az Indiai Tanács fülébe is eljutottak. A Tanács megtiltotta az érseknek, hogy Limát elhagyja. Turibiusz azonban nem tartotta meg ezt a tilalmat, és a királynak röviden és velősen csak azt válaszolta, hogy őt Trient és a limai püspöki konferencia rendelkezései jobban kötelezik, mint a királyi törvények.

Haláláról jelentették: Turibiusz negyedik vizitációs útjának vége felé éppen a Pascasmayo völgyébe érkezett, amikor hirtelen rosszul lett fogta el, és kénytelen volt megállapodni Santiago de Mirafloresban egy indián katekéta házában. Utolsó kívánsága az volt, hogy az indián egyházközség kicsiny kápolnájában áldoztassák meg. Arra kérte Jeronimo atyát, az ágostonosok helybéli kolostorának priorját (vezetőjét), hogy hárfázzon neki. Mialatt Jeronimo a „Hitemet megőriztem” és „Kezedbe ajánlom lelkemet” zsoltárokat énekelte, Turibiusz utoljára föltekintett a keresztre. Nagycsütörtök volt, amikor Lima nagy érseke és Peru apostola meghalt.

Azt a kevés holmit, amit személyes használatra magánál hordott, kísérőinek ajándékozta. Amije még ezen kívül volt, azt szétosztották a szegényeknek, akiket oly nagyon szeretett.

† Istenünk, ki Szent Turibiusz püspök apostoli munkája és igazságszeretete által megszilárdítottad Egyházadat, kérünk, add, hogy szent néped folytonosan gyarapodjék a hitben és az életszentségben!

Forrás:

Diós István: Szentek élete 1978.

2024. március 24. – Virágvasárnap

A Virágvasárnap mai hivatalos latin neve: „Dominica in Palmis de Passione Domini” = Virágvasárnap az Úr szenvedéséről elnevezve.

Ez a nap egyrészt a győzelem és megdicsőülés napja, aminek jele a győzelmi pálma. Erre utal a „Dominica in Palmis” kifejezés. Másrészt a szenvedés és halál ünneplése, aminek jele a passió, a szenvedéstörténet, erre utal a „de Passione Domini” cím. Ezt a két gondolatot tartalmazza a Virágvasárnapot követő Nagyhét egész ünneplése.

Virágvasárnap olyan, mint egy nyitány. Szerepe, hogy bevezesse a Szent Háromnap liturgiáját. A Virágvasárnapkal kezdődő hét első napjai a nagyböjti előkészületi időhöz tartoznak, lezárása annak. A készület csúcspontja Krisztus megérkezése Jeruzsálembe. Virágvasárnap ünnepli az egyház Krisztus jeruzsálemi bevonulását a húsvéti misztérium beteljesítésére. Éppen ezért a nap minden miséjében megemlékezünk erről a bevonulásról. A főmise előtti körmenettel vagy ünnepélyes bevonulással, a többi mise előtt pedig egyszerű bevonulással. A pap a győzelmes szenvedés piros ruháját viseli, a körmenethez esetleg palástot ölt fel.

A barkaszenteléssel kapcsolatos misében elmarad a mise bevezető része és a szentmise a körmenet, vagy bevonulás után könyörgéssel folytatódik. A barkaszentelés történhet a körmenetkor, vagy az ünnepélyes bevonuláskor, vagy az egyszerű bevonuláskor is. A Virágvasárnap rítusának lényege nem a barkaágak kiosztása, hanem a körmenet a megáldott ágakkal. A Passió, a szenvedéstörténet felolvasása az „A”, „B”, „C” éveknek megfelelően történik Máté, Márk, Lukács evangélisták szerint hosszabb vagy rövidebb változatban, felolvasva vagy énekelve.

Virágvasárnap Keresztény ünnep, melyet a húsvétot megelőző vasárnap ülnek Jézus Jeruzsálembe való bevonulásának emlékére. Jézus életében többször is volt Jeruzsálemben, földi működésének végén, halála előtt azonban tudatosan kapcsolódva

a Zak. 9,9k messiási királyi prófécijához, tanítványai kíséretében ünnepélyesen vonult be a városba (Mt 21,1-10; Mk 11,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-19). Az Olajfák hegyétől indul a menet, Jézus kölcsönzött szamárra ül. A páska ünnepére feljött zarándokok között Jézusnak sok követője volt, ezek elé mennek (Jn), mások is csatlakoznak hozzájuk. Dávid fiaként (tehát messiás-királyként) ujjongva köszöntik, mint aki az Úr nevében jön. Az ünneplő sokaság az útra teríti felsőruháját, mások a fákról vágott zöld ágakat. Innen kapta az ünnep magyar nevét, amely azonban nem teljesen pontos: nem virágot, hanem lombos ágat szórtak Jézus útjára.

2023-ban „A” évet ünneplünk, így a Passiót Máté evangélista szerint hallgatjuk.

Máté (21,1-11)

„Amikor Jeruzsálemhez közeledve Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldte két tanítványát, ezzel a megbízatással: „Menjete a szemközti faluba! Találtok ott egy megkötött szamarat a csikájával. Oldjátok el és vezessétek ide! Ha valaki szólna érte, mondjátok, hogy szüksége van rá Urunknak, akkor rögtön elengedi.” Ez azért történt, hogy beteljesedjék a próféta szava: Mondjátok meg Sion leányának: Nézd, királyod jön hozzád, szerényen, szamárháton, a teherhordó állat csikáján. A tanítványok elmentek, s úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik. Elhozták a szamarat és csikáját, ráterítették ruhájukat, ő pedig felült rá. A nép közül sokan eléje terítették ruhájukat az útra, mások ágakat tördeltek a fákról, és az útra szórták. Az előtte járó s az utána tóduló tömeg így kiáltozott: „Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!” Amikor beért Jeruzsálembe, az egész város izgalomba jött. „Ki ez?” – kérdezték. „Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből” – felelte a nép.”

Forrás:

Szentírás
arcanum.hu

2024. március 26. – április 1. – Nagyhét és Húsvét

Az események leírása külön dokumentumban olvasható.